

→ Als je begrijpt wat ik bedoel

Claar kijkt er elke dag naar uit om anderen te ontmoeten

Zodra het ook maar even kan, rijdt ze naar buiten. Een rondje maken over de centrumlocatie van Op de Bies. De vrijheid proeven, net zoals haar vader vroeger. Die was ook altijd buiten. Claar Bertholet is 67 jaar oud en woont sinds haar derde levensjaar bij verschillende instellingen die uiteindelijk opgingen in Koraal. Het behoeft geen betoog dat de wereld van de langdurige zorg er in de jaren vijftig heel anders uitzag. Vroeger had Claar geen eigen kamer. Iedereen lag samen op een zaal en moest tegelijk naar bed. Als de zusters dan kwamen controleren, was iedereen muisstil. Tussendoor hadden Claar en de andere bewoners echter de grootste lol. Zou ze nog eens terug willen naar die tijd? Nee, Claar leeft in het hier en nu. Haar eigen kamer, haar eigen spullen, haar eigen radio, af en toe een wijntje drinken... en het feit dat ze contact kan maken met al die andere mensen. Vooral als ze buiten is.

→ Claar wilde voor dit artikel graag op de foto met begeleider Synthia.

Wie Claar wel eens op de centrumlocatie is tegengekomen, zal ook zeker een praatje met haar hebben gemaakt. Want alles in Claar straalt uit dat ze met je wil communiceren. Mensen ontmoeten! Alleen gaat dat communiceren niet altijd even makkelijk. Claar is door

haar beperkingen moeilijk te verstaan. Maar wat doet ze haar stinkende best om voor elkaar te krijgen dat haar omgeving haar verstaat, met al haar doorzettingsvermogen en al haar energie. En ook al vindt Claar het soms frustrerend om zichzelf verstaanbaar te

maken, een spraakcomputer wil ze niet. Claar wil zelf praten! Daar heeft ze een hele duidelijke mening over. Uiteindelijk is Claar wel akkoord gegaan met het plaatsen van twee spraakknoppen op het blad van haar rolstoel. Dit stelt haar in staat om te vertellen over haar belangrijkste belevenissen. En zorgt ervoor dat de mensen waarmee ze communiceert haar daadwerkelijk kunnen verstaan.

Eigen regie

Claar heeft een hart van goud en wil het graag goed doen voor haar omgeving. Maar zoals al een beetje in dit verhaal is doorgeschemerd heeft ze ook duidelijk een eigen mening. Als Claar het ergens niet mee eens is, maakt ze een afspraak met de teamleider van haar woongroep. Zo geeft ze graag aan hoe het reilen en zeilen op de groep volgens haar beter kan. En denkt ze graag mee als het team van medewerkers moet worden versterkt met een begeleider. En o ja, toen de ouderensoos door

coronamaatregelen langere tijd niet door kon gaan, heeft de teamleider dat ook te horen gekregen. Kortom: Claar komt voor zichzelf op, maar heeft dat wel moeten leren. Nu heeft ze regie over haar eigen leven. Niet in alles, maar wel in veel.

Vrijheid proeven

Ouder worden, dat valt Claar zwaar. Haar lichaam gaat beetje bij beetje achteruit. Vroeger kon ze alles zelf, nu is ze voor bijna alles afhankelijk van haar omgeving. Maar Claar vecht terug. Ook nadat ze afgelopen zomer in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Claar blijft knokken om zoveel mogelijk vrijheden van voor die tijd terug te krijgen. Inmiddels rijdt ze weer naar buiten in haar rolstoel. Opnieuw om dat rondje over de centrumlocatie te maken. Om de vrijheid te proeven. Om contact te maken met anderen. En om te vertellen wat ze nog allemaal wil voordat ze nog verder achteruitgaat en Claar uiteindelijk Claar niet meer is. ■

Als Claar niet buiten is, uit ze zich graag op andere manieren. Samen met logopedist Linic Franssen maakte ze een gedicht om haar gevoelens over corona onder woorden te brengen.

*Corona
voor niemand
is overal, overal
hoe kan dat toch?
bang*

*Corona
mijn broer
ik wil gaan
naar mijn enige broer
gauw*

*Corona
alles dicht
niet naar soos
wanneer gaat het open?
vervelend*

*Corona
op groep
veel op kamer
mag ik naar buiten
lekker*